

1968

10

gruodis

le
K
A
L
E
D
O
S

EGLUTĖ

10

1968 gruodis

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA
Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

SPAUSDINA
IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut 06260

Redakcijos ir administracijos reikalais
kreiptis:

EGLUTĖ
Immaculate Conception Convent
Putnam, Connecticut 06260

KAINA: metams — \$5.00
atskiras numeris 50¢

DĖMESIO:

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalingą. "Eglutės" iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription \$5.00 yearly. Single copy 50¢. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

vienintelis lietuviškas
vaikų laikraštėlis
pasaulyje

TURINYS

Kalėdų naktį	3
J. Minelga	
Kūčių vakaras Lietuvoje	4
L. Gudelienė	
Vaistai nuo slogos	7
V. Smažienė	
Vainiko galvosūkis	12
Ką tik Vytenis ir tėvelis žinojo	13
E. Tošė	
Senelis ir senutė	16
Linutė	
Sąžiningas Tomukas	18
V. Frankienė	
Kova su Kūka	23
M. Lobato	
Mūsų Kūryba	28
1968 "Eglutės" turinys	30
Pupučio laiškų dėžutė	32

PIEŠINIAI

Ses. M. Eucharista — psl. 1, 13, 15
P. Osmolskis — 4
E. Krasauskas — 5, 6
E. Muliolienė — 7, 8, 11
J. Slėnys — 16-17, 18, 21, 22
A. Čeponytė — 19
A. Balukas — 23, 25, 27

KALĖDŲ NAKTĮ

Jonas Minelga

Sužibo tūkstančiai žvaigždučių,
Lyg žiburėlių ant dangaus.
Nuo stalo skirstomės po Kūčių, —
Rarotų varpas tuoj sugaus.

Smagu klampot per gilų sniegą,
Grožėtis naktį aušrine.
Laukuos ramu. Kiškučiai miega
Ir vėjas ilsis kamine.

Dažnai paliečiu savo nosį,
Kepurę maunu ant galvos.
Juk niekada nesužinosi
Ką dėdė šaltis sugalvos!

Tamsoj matau bažnyčios bokštą,
O gatvėj žmogų prie žmogaus.
Greičiau, greičiau, — širdelė trokšta
Pagarbint Kūdikį dangaus!

Visiems savo draugams
džiugių šventų Kalėdų
linki "Eglutė"!

KŪČIŲ VAKARAS LIETUVOJE

Paruošė Liūda Gudelienė

Lauke temsta. Šalta — net tvoros poška. Vaikai, pasipuošę naujais rūbeliais, prikiša nosis prie lango ir laukia, kada pasirodys vakarinė žvaigždė. Veideliai išraudę, akutės blizga iš susijaudinimo. Juk šiandien Kūčios, Kalėdų išvakarės! Baigiasi adventas, prasideda ilgiausia žiemos naktis, o po jos — Kristaus užgimimo šventė! Didžiausia ir linksmiausia šventė metuose.

Mama dengia Kūčių stalą. Po balta linine staltiese padeda žiūpsnelį šieno, kad primintų prakartėlėje gimusį Kristų. Kristus gulėjo ant šieno, todėl stalo vidury paguldo kryželį — Dievo simbolį. Visur švaru, viskas blizga. Taip ilgai ruošiasi šiai šventei!

Ir štai pilkame danguje pasirodo žvaigždė. Tai ženklas, kad Kūčių vakaras prasidėjo. Vaikai su tėveliais sėda prie stalo. Viena kėdė palikta laisva. Tai netikėtam svečiui arba išvykusiam šeimos nariui prisiminti. Ši nepaprastą vakarą bent mintyse visi nori būti kartu. Tėvelis sukalba maldą ir pradeda paplotėlio laužymą. Paplotėlis — svarbiausias Kūčių maistas, gaminamas iš kvie-

tinių miltų, kaip ostija šventų Mišių. Jis primena Mišių auką ir tą gyvąją duoną, kurią pats Kristus įsteigė per Paskutinę Vakarienę. Visi pagarbiai laužia paplotėlį ir dalinasi su kitais šeimos nariais, kartu sveikindami su šventėm ir linkėdami laimės.

Taip prasideda Kūčių vakarienė. Ant stalo padėta dvylika valgių, kurie primena Paskutinės Vakarienės dvylika dalyvių — apaštalų. Visi valgiai pasnikiški — be mėsos ir be pieno. Per dieną beveik nieko nevalgę vaikai, godžiai ryja viską: barščius su auselėmis, tušintus baravykus, įvairiai pagamintą žuvį, ragaišį, avižų ir spanguolių kisielių ir tą nepaprastą skanumyną, gaminamą tik vieną sykį metuose — sližikus su aguonų pienu.

Pavalgę, iš po staltiesės visi traukia šieno žoles spėjimui. Kas ilgesnę ištrauks, tas ilgiau gyvens. Vėliau tą šieną tėvelis surinks ir nuneš gyvuliams į tvartą. Juk jie patys pirmieji pagarbino gimusį Kristų ir gal suprato, koks stebuklingas kūdikis atėjo į šį pasaulį. Sakoma, kad Kūčių naktį, gerai įsiklausę, žmonės gali suprasti ką gyvuliai kalba.

Po vakarienės prasideda linksmoji dalis. Visa šeimyna nuseka paskui tėvelį į kitą kambarį, kur stovi didžiulė Kalėdų eglutė. Ji papuošta vaškinėm žvakutėm, blizgančiais saldainiais, riešu-

tais, rojaus obuoliukais ir pačių vaikų pagamintais šiaudiniais papuošalais. Kol tėvelis dega žvakes, vaikai gieda Kalėdines giesmes. Po to seka dovanų dalinimas, jų atidarinėjimas ir nesuvaldomas vaikų krykštavimas.

Nemažiau už dovanas, vaikai mėgsta burtus ir spėjimus, kuriuos Kūčių vakarą praveda vyresnieji. Palenkę degančias žvakes jie lieja karštą vašką į vandenį ir iš sustingusių formų speilioja ateitį. Jei pasirodo laivas — bus kelionė, jei žiedas — vestuvės, jei šautuvas — karas. Kiti stebi šešėlius ant sienos arba susirietę, pro kojas žiūri į veidrodį, kad pamatyt kas atsitiks sekančiais metais. Išėję į lauką, visi žiūri į žvaigždes. Jei danguj daug žvaigždžių, tai gerų metų ženklas. Vaikai dairosi, ar nepamatys kur raganos jodinėjančios oru ant tuščių bičių avilių, kaip buvo pasakoję seneliai. Drąsesnieji bėga pažiūrėti, ar vanduo šuliny nepavirto vynu. Jei pavirto, tas kas paragaus — visas paslaptis sužinos. Jei ne — pasisems varlių!

Prieš pat vidurnaktį linksmybės baigiasi. Šiltai apsirengę, visi sulipa į skambučiais papuoštas roges ir per girgždantį sniegą pasileidžia į Bernelių Mišias. Bažnyčioje, vidurnakčio varpams skambant, jie pagarbins užgimusį Kūdikelį Jėzų, pasitiks Kalėdas...

Toks buvo Kūčių vakaras Lietuvoje. Buvo, bet dabar viskas kitaip. Pavergtoje Lietuvoje Kūčios ir Kalėdų šventės yra panai-kintos. Žmonės jas tegali švęsti tylomis, kiekvienas savo širdyje.

VAISTAI NUO SLOGOS

V. Šmaižienė

— Žiūrėk, — pakėlė tėtė akis nuo laiško, kurį skaitė, — dėdė Gustas žada atvažiuoti!

Augustinas! — nudžiugo mama. — Tas juokdarys!

— Kodėl jis juokdarys? — susidomėjo Saulytė.

— Pamatysi, kai atvažiuos.

— Ne, dabar man pasakyk! — neatstojo Saulytė.

— Na, ar tu nežinai, kas juokdarys? Juokus daro.

— Kokius juokus?

— Visokius. Jis iš visko padaro juokus. Visada linksmas, visada visus prajuokina.

— Ar aš jį pažįstu?

— Buvai visai maža, kai jis pas mus viešėjo. Tikriausiai neatsimeni. Susipažinsi dabar, kai atvažiuos.

Saulytė labiau nei kas kitas laukė dėdės atvažiuojant. Ir kaip nelauksi, jei jis juokdarys? Ne toks, kaip kiti.

Pagaliau, vieną vakarą, Saulytė jau buvo pižamą užsivilkusi, kai suskambo telefonas. Tėtis atsiliepė.

— Augustinas stotyje! — atsisukęs į mamą sušuko jis.

— Na tai jau dabar! — susiraukė mama. — Negalėjo parašyti, kada atvažiuos.

— Ar visi juokdariai taip daro? — neslėpdama džiaugsmo, teiravosi Saulytė.

— Tu eik į lovą, — atkirto jai mama. — Jau vėlu. Dėdė bus čia ilgai, atsidžiaugsi.

Kur tau! Saulytė su ašaromis maldavo mamos, kad leistų palaukti. Žadėjo būti gera ir mandagi ir klusni... Išsiderėjo. Palauks tik, kol atvažiuos — pasisveikins.

Saulytė pati pirmoji išgirdo prie durų privažiuojantį automobilį.

— Jau! Jau! — ėmė ji šokinėti ir rankutėmis ploti. Tačiau, žvilgtelėjusi į mamą, tuojau suprato, kuo tai gali baigtis. Taigi greit susirangė fotelyje ir išmeigė akutes į duris. Pagaliau jos atsidarė ir tėtis įvedė į kambarį — seną vyrą... Saulytė gi manė, kad jis bus panašus į tėtį, tik visada linksmas ir gal net išdykęs. Ji nesikėlė iš fotelio ir tik žiūrėjo, kaip širdingai mama jį sveikino.

— Na, — tarė pasisveikinusi ir į Saulytę atsisukusi mama, — taip jau laukei, o dabar ir pasisveikinti neini.

Dėdė pats priėjo prie fotelio.

— Ar tai čia ta pati, kur man anuomet ūsus nupešiojo?

— Ki-ki-ki! — susijuokė Saulytė.

Dėdė pasilenkė, savo stipriomis rankomis pakėlė mergytę iš fotelio ir, pats į jį atsisėdęs, pasisodino ją ant kelių.

— Aš tau ir lauktuvių atvežiau, — tarė dabar jis ir persikreipęs ėmė ieškoti kažko kišenėje. Rado. Ištraukė ir davė Saulytei — barškutį!...

Saulytė žiūri į dėdę, žiūri į mamą... Mama pradėjo juoktis.

— Sakyk dėdei ačiū, — pro juokus ištarė ji.

— Čia barškutis! — nežinodama ką daryti, atsakė Saulytė.

— Ir kaip gražiai barška! — lyg didžiuodamasis tarė dėdė ir ėmė barškinti Saulytei palei pat nosytę. Gi aš taip senai tave bemačiau, brangute tu mano! Ar tau niekas nepasakė, kad aš juokdarys? — Priglaudė dėdė Saulytę prie krūtinės ir supuodamas ją kalbėjo toliau. — Tu jau didelė užaugusi. Tas barškutis tik juokams. Tik pasijuokti. Juk tu nepyksti? Aš atvežiau šio to, kas tau, tikiu, patiks. Bet — tai rytoj, dabar jau vėlu. Ryt atsinešime viską iš mašinos, kraustysime, žiūrėsime. Gerai?

Saulytė pralinksėjo. Ji gražiai palinkėjo visiems labanaktis ir, barškindama savo barškučiu, nuskubėjo į lovą.

Mamytė kalbėjo telefonu su savo drauge ir paskui pasakojo dėdei, kad anoji jau beveik trečia savaitė neatsikratanti slogos.

— Tai matai, — rimtai tarė dėdė. — Jei jaunieji tikėtų senesniaisiais ir sirgti nereikėtų.

— Tu, žinoma, siūlytumeis į gydytojus, — juokdamasi tarė dėdei mama. — Tikriausiai žinai kokių stebuklingų žoliukių?

— Aišku, tik šį kartą ne žoliukių, bet šiaip labai gerų vaistų. Tik reikia netingėti pasidaryti.

— Gal tik katinui tavo vaistai, Gusteli! — nesiliovė erzinus dėdę mama.

— Katinui! — piktinosi jis. — Ji netiki! Na, ar esi mėginusi, kad dabar juokies?

— Kur jau čia aš mėginasiu, bet, kad esu apie juos girdėjusi, tai jau nesiginsiu.

— Pasakyk, dėde, man! — pradėjo dabar prašyti Saulytė. — Aš jų pasidarysiu. Aš tikiu.

— Va, kur mergaitė! Gerai, vaikeli. Sėsk greta manęs ir aš tau viską pasakysiu.

Saulytė atsitempė kėdę iki pat dėdės, atsisėdo ir pasiruošė klausytis.

— Taigi va, — pradėjo jis labai rimtai. — Slogos neblogos, duok Dieve geresnių! Taip, būdavo, sakydavom. Bet kas jų nori?

Tik pagalvok sau, akys ašaroja, nosis šniurkši, čiaudai susiriedamas...

— Ki-ki-ki! — kikenos Saulytė.

— Taigi, tau dabar tik juokas. Ale matai, ateina jos ir gana, nori ar nenori. Prilimpa ir kamuoja žmogų.

— Bet, kokie tie vaistai? — nerimavo Saulytė.

— Palauk, reikia viską iš eilės, nuodugniai. Taigi, kai tik pajunti, kad jau sloga prasideda, tuojau reikia paimti džiovinto upės ledo...

— Džiovinto upės ledo?! — net atsilošė Saulytė iš nustebimo. Kur jo gauti?

— Palauk! Kad tu labai skubi. Taigi va, ir pasakysiu. Paimti džiovinto ledo, sakiau. O vasarą ledo nėra. Taigi, vaikeli, reikia jo pasirūpinti tada, kada yra, kad prireikus būtų.

— Žiemą?

— Aišku, kad žiemą. Tu protinga mergaitė. — Dėdė pagalvojo valandėlę. — Tiesa, ledą reikia suskusti. Dideliais gabalais sunku gerai sudžiovinti.

Saulytei jau visiškai nebeaišku, ar dėdė juokauja, ar rimtai kalba.

— Suskutus, — tęsia dėdė toliau, — reikia pažerti ant skardų šiltoje krosnyje... Matai, tik dabar tokių krosnių nebėra, kokių būdavo seniau... Na, sakykim, į puodą supilti, pamaišant vis sidabrinu šaukštu gerai, gerai sudžiovinti. Paskui supilti į maišelius, kad oro gautų, ir pakabinti sausoje vietoje, tol kol reikės.

Saulytė žiūrėjo į dėdę net nemirksėdama.

— Taigi, kai tik pajunti, kad jau sloga tave griebia, užsivirink vandens ir užpilk juo stiklinėje šaukštuką ar du džiovinto ledo. Uždenk. Duok pastovėti dešimtį, penkiolika minučių, kad gerai pritrauktų. Paskui nukošk ir išgerk. Tada užlipk ant kalniuko, atsigulk, akėčiom užsiklok ir gerai išprakaituok.

— Akėčiom? O kas tai yra? — vis dar rimtai teiravosi Saulytė.

— O, tiesa, tu gi nesi akėčių ir mačiusi! Tai, vaikeliau, toks prietaisas žemei purenti.

— Ar jis šiltas?

— Kaip čia dabar tau pasakius?... — pasikasė dėdė pakaušį.

— Ką tu čia dabar man mergaitę mulkini, — tartum juokais subarė mama.

— Koks čia mulkinimas? Ot, pamatysi, jai tuojau bus viskas aišku. Taigi, — kreipėsi jis vėl į Saulytę, — akėčios tai tokie ve, visaip sukryžiuoti pagaliai, o iš jų šitokie maždaug geležiniai pirštai kyšo. Jie gerai žemę išpurena, grumstus sudrasko...

— Ir tokiais užsikloti?! — nusigando Saulytė. — Ir ant kalno atsigulus? Ir išprakaituoti?

Žiūrėjo dabar abudu kuo rimčiausiai viens į kitą. Tik pačiu lūpų kampeliu dėdė šypt ir šyptelėjo...

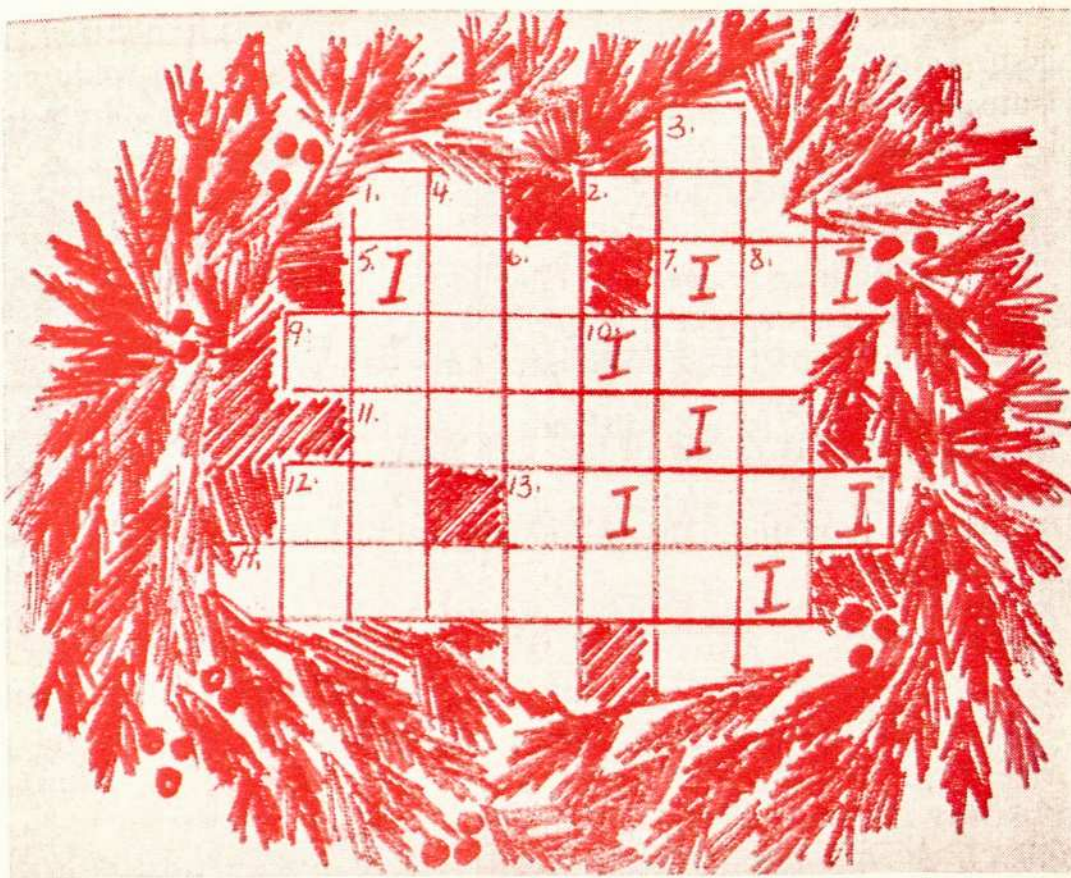
— Tu juokauji! — sušuko Saulytė. — Tu juokauji! Mama sakė, kad tu juokdarys!

Puolė Saulytė dabar dėdei ant kaklo ir abudu juokėsi iki ašarų.

Juokėsi ir mama, nors jau keletą kartų buvo apie šiuos vaistus girdėjusi.

VAINIKO GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Ką mama sako, kai nori tylos.
2. Trumpas išsireiškimas.
5. Būsimasis laikas žodžio "yra", reiškia, ardosi.
7. Ligi.
9. Kai laikrodis sustoja, jis
11. Kada sutemsta, būna
12. Pirmas skienuo žodžio "takas".
13. "Pasilikti" sutrumpinta.
14. Kai daug sniego prisninga, būna

Žemyn:

1. Sudžiūvusi žolė, ant kurios Kūdikėlis Jėzus gulėjo.
3. Šiame galvosūky nupieštas Kalėdinis
4. Žodelis, kuris nurodo pasirinkimą: taip taip.
6. Žmogus, kuris ką nors seka.
8. Kastuvu galima sniegą.
10. Žodelis, kuris reiškia ypatingai.
12. Aš, ..., jis, ji.

Galvosūkio atsakymai — Skersai: 1. ša, 2. na, 5. irs, 7. iki, 9. nebeina, 11. naktis, 12. ta, 13. likti, 14. pusnyiai. Žemyn: 1. šienas, 3. vainikas, 4. arba, 6. seklys, 8. kas-
ti, 10. itin, 12. tu.

Ką tik Vytenis ir tėvelis žinojo

Emerencijonas Tošė

Artinosi žiema. Vytenis žinojo, kad kokią dieną atsibus, ir bus prisnigę. Jis turėjo tam būt pasiruošęs. Jam reikėjo kastuvo. Užtat jam būtinai reikėjo pasikalbėt su tėveliu.

Vos tik pamatė iš darbo pareinantį tėvelį, Vytenis nurūko jo pasitikt:

— Tėveli, man reikia tavo pagalbos!

— Gerai, bet reiks palaukt. Ar gali palaukt?

— Galiu, — atsakė Vytenis, nors jis laukt labai nemėgo. O ko nors laukt jam reikėjo kasdieną!

Kai jis bus tėvelis, ir turės vaikų, grįžęs pirmiausia paklaus — gal jie nori jo pagalbos? gal turi klausimų? gal nori ką papasakot? gal nori pažaist? gal nori pasakų pasiklausyt? Tik tada jis eis ilsėtis, jei vaikai **v i s i š k a i** nieko nenorės... O, be to, jis iš viso neis ilsėtis, nes jis niekada nebus pavargęs.

Tėvelis nusivilko palatą, kažką pasakė mamai, nusiplovė rankas, peržiūrėjo laikraštį ir atsisėdo salione ant sofos.

— Tai sakyk, Vyteni, kokios pagalbos tau reikia?

— Tėveli, man iš tikrųjų tavo pagalbos nereikia. Man reikia vieno daikto, o visa kita aš pats padarysiu.

— O ką tu darysi?

— Nesakysiu. Paslaptis.

Paslaptį Vytenis moka laikyti. Galėtų jį indėnai strėlėmis apšaudyti, bet jis paslapties neišduotų. Galėtų jį liūtams įmesti — jis vistiek nieko nesakytų.

Tėvelis žinojo, kad Vytenis moka paslaptį laikyti, tai nė nemėgino klausti. Tik pasakė:

— Tai kokio daikto tau reikia?

— Kastuvo, tėveli.

— Gi turi kastuvą.

— Ne, man reikia didelio kastuvo. Tikro.

Tėvelis pagalvojo, pagalvojo ir tarė:

— Tai reikės nupirkti. Kada tau to kastuvo reikia?

Kastuvo Vyteniui reikėjo tuoj pat, tad, abu vyrai ir nuvažiavo į krautuvę tuoj po vakarienės. Kastuvą nupirko didelį — tikrą, sunkų. Jį pastatė garaže.

Kai Vytenis ryte atsibudo, dar lauke buvo tamsu. Sniego nebuvo.

Kitą rytą Vytenis vėl atsibudo pirmas. Bet sniego ir vėl nebuvo. Nė trečią dieną nesnigo. Nė ketvirtą. Vytenis mėgino atsiminti, kokius nors burtus, kurie padarytų, kad snigtų. Indėnai visokių šokių moka, kurie padaro, kad lytų. Jis tokių šokių nemokėjo, be to, gal nė indėnai nemoka šokių, kurie padaro, kad snigtų. Reikėjo laukti. O laukti Vytenis nemėgo.

Bet vieną rytą, tik atsimerkęs, Vytenis jau žinojo, kad išaušo paslaptingojo plano diena! Lauke buvo balta! Ir dar vis snigo po truputį.

Vytenis šoko iš lovos. Jo drabužiai buvo sudėti iš eilės, kaip gaisrininko. Už poros minučių, jis jau buvo apsirengęs ir slinko laiptais žemyn. Užsidėjo botus, švarką, kepurę, pirštines ir išbėgo laukan. Sniego — iki kelių ir tuoj botai buvo pilni, bet Vytenis vistiek klampojo garažo link.

Garaže buvo prisnigta, pripustyta. Tėvelis vėl užmiršo garažo duris iš vakaro uždaryt! Gerai, kad Vytenis žinojo, kur kastuvas padėtas. Kastuvą suradęs, įniko kast.

Pirmiausia nukasė mašiną. Švyst! švyst! tik lekia sniegas iš garažo lauk. Paskui nukasė išvažiavimą į gatvę. Po to, šaligatvį ir laiptus į namus. Vytenis taip įsismagino, kad ėmė kast ir kaimynų šaligatvius, laiptus, išvažiavimus!

Tuo tarpu į Vytenio gatvę atvažiavo pienininkas, žmonėm pieną išvežiot. Žiūri jis — ir akim netiki. Iš nustebimo net sunkvežimuką gatvės vidury sustabdė. Beveik visi šaligatviai nukasti! O ten, kur dar nenukasta tik kyla sniego sūkuriai į viršų, tik skrenda sniegas į šalis! Pienininkas pamanė, kad jis dar sapnuoja. Ėmė trint akis. Kai vėl pažiūrėjo, viskas jau buvo nukasta, bet jam atrodė, kad vieno garažo link bėga berniukas su dideliu kastuvu.

Kai atsibudo žmonės, visi sulėkė prie langų. Per radiją sakė, kad naktį prisnigo dešimt colių, o jų šaligatviai, takeliai, laiptai ir išvažiavimai nukasti!

Greit sklido gandas apie keistą įvykį. Laikraščiai rašė pirmam puslapy. Per televiziją rodė nukastus šaligatvius. Žmonės važiavo pažiūrėt.

— Tėveli, ar tu moki laikyt paslaptį? — paklausė Vytenis.

— Moku.

Tada Vytenis tėveliui kažką pašnibždėjo į ausį, ir jiedu su tėveliu buvo vieninteliai žmonės pasauly, kurie žinojo, kas nukasė sniegą.

SENELIS IR SENUTĖ

Linutė

Gyveno kartą — vieną ar kitą,
Žilas senelis su žila senute.
Jie turėjo gražų namuką,
Turėjo šuniuką ir, man rodos, paukščiuką.
Jų namukas — švarus ir dailus,
Tik jie kraudavo daiktus į visus jo kampus.
Gal kada naudingi kam nors bus!
Negali žinot — o jei išmesti, pražus.

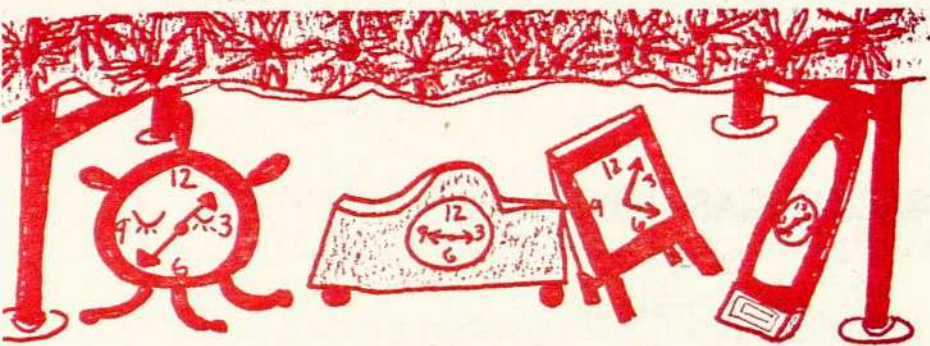
Prie sienos sustatytos padangos,
O ant jų sukrautos senos užuolaidos —
Ir ant jų, viena ant kitos,
Sudėtos bonkutės nuo seniai išgertos kavos.

Spintelių stalčiai pilni sagų,
O paltų kišeniai — įvairiausių šriubų.
Aukštas kalnas — ligi pat lubų —
Ružavų abažūrų, kilimų ir net lovų galų!

Seneliai nenori nieko išmest —
Viskas pradings ir nieks daugiau neberas.
O gal kada nors pabarškins kas
Ir prašys: “Ar turit tokias tris geltonas sagas?”

Prausykloj maudytis jau negali,
Nes vonioj stovi du dviratukai — beveik nauji!
Už durų — atsargiai, paslęsti gali —
Sudėti guminių pirštinių punda kokie keturi.

Po lovomis stovi laikrodžiai,
Kurie skamba ir tiksi kiekviens atskirai.
Bet niekad, niekada nežinai
Kada prireiks — o vietos, rodos, yra apščiai.

Ant sofos, matai, yra kibirų —
Taip tarška ir barška, atsisėst nesaugu.
O už jos, iš tiesų —
Bokštai laikraščių nuo seniausių laikų.

Bet vieną kartą, galų gale,
Seneliams nusibodo gyventi tokiame raiste.
Susėdo juodu vakare,
Supakavo daiktus ir išsiuntė anūkams mieste!

Už savaitės vienos ar kitos
Pradėjo jiems plaukti laiškai padėkos.
Tris mėnesius truko suskaityti juos —
Ir tada negalėjo pajudinti didžiausios vokų krūvos!

O kam juos išmesti,
Gal bus naudingi ką nors sudėti...
Kas gali žinoti,
Gal teks kam nors, kada nors juos atiduoti...

SAŽININGAS TOMUKAS

tęsinys

Vanda Frankienė

Ak, kaip smagu žaisti: mėtyti, spardyti ir gaudyti skriejančią kamuolį. Užmiršti tampa visi nesusipratimai. Linksmi vaikai tik šokinėja, bėgioja, mėto, gaudo sviedinuką.

Džiaugsmingai šūkauja Rimas su Tomu, nes juodu laimėjo.

Žaidėjai, pagaliau, persigrupuoja. Dabar Tomas su Vitu žais prieš Rimą ir Algį.

Ir vėl kyla triukšmas, šokinėjimai, bėgimai. O sviedinys uždamas skraido po orą. Dar tik kartą bereikia numušti Algį — ir Tomo pusėje vėl bus laimėta. Jis šoka pirmyn. Taikliai spiria sviedinuką, norėdamas, kad jį pagautų Vitas ir numuštų Algį. Sviedinukas tik sušvilpia ore ir... din-din! — suskamba gretimų namų išdaužto lango stiklai.

— Tomai — langą išmušei! — sušunka išsigandę berniukai. Pagriebę knygas, jie pasileidžia bėgti namo. Įsmunka visi keturi į nuošalią gatvelę ir, pasislėpę už garažo, sustoja pasilsėti.

— Gerai, kad pabėgom! — sušunka Vitas.

— Nematė, kas išdaužė — tai tvarkoj, — tarė Algis. — Neteiks už langą sumokėti.

— Aš žinau: tuose namuose gyvena labai pikta senė. Kad tik ji mūsų nepradėtų ieškoti mokykloje, — susirūpina Rimas.

— Tai kas, kad ieškos? Aš nebijau. Tomas išmušė, jis ir atsakys, — piktai atsiliepė Vitas.

— Nebijok, Vitai. Aš išdaužiau, aš ir atsakysiu.

— O, be to, ir sviedinuką man atpirk. Kitaip — pasakysiu tavo tėvams! — dar sušuko Vitas.

— Koks tu nedraugiškas, Vitai! — įsikišo Rimas su Algiu.

— Reikia savo kailį saugoti, o ne draugyste rūpintis, — atsiliepė šis.

Pasilsėję, visi keturi žingsniavo namo. Anie trys vis kalbėjosi apie išdaužtą langą ir didelę laimę, kad pavyko pasprukti. Gi Tomas ėjo galvą nuleidęs — nuliūdęs ir susimąstęs. Neramu darrėsi jo širdyje. Jau visai arti savo namų, jis staiga sustoja, sakydamas:

— Aš grįžtu atgal. Eisiu pas tuos žmones ir atsiprašysiu. Prisipažinsiu, kad išdaužiau jų langą.

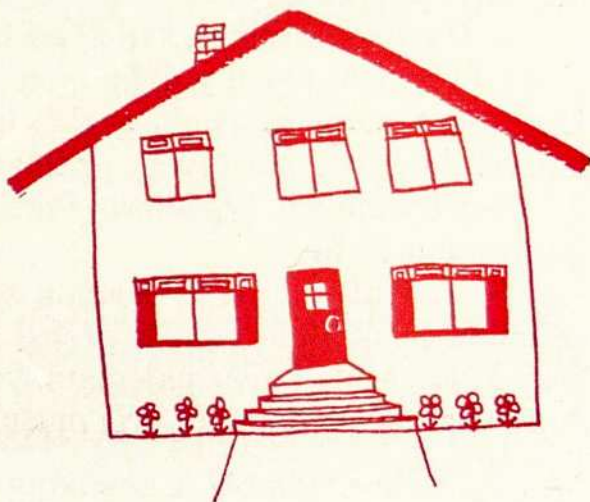
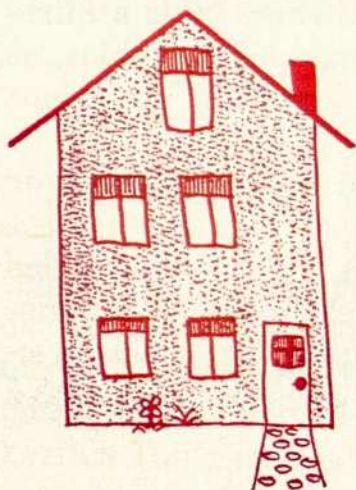
— Ką?! Ar tau galvoj susimaišė? — sušuko Algis.

— Kvaily, džiaukis, kad pavyko pabėgti! — pritaria Vitas.

— Ta pikta boba dar tave primuš. Lieps už langą sumokėti, — rimtai susirūpinęs pasakė Rimas.

— Kaip jau bus, taip, bet eisiu. Tėveliai mane moko, kad būčiau teisingas ir sąžiningas. Jei nulsėpsiu tai, kas šiandien įvyko, o jie kada nors sužinos — bus man didelė gėda. Algi, nunešk mano knygas ir padėk kieme ant suolo. Nieko mamai nesakyk. Aš pats pasiaiškinsiu. — Padavė Tomas Algiui knygas, o pats nužingsniavo atgal.

Ėjo jis labai iš lėto. Mat, bijojo ir neišmanė, kaip ten įeis ir ką turės pasakyti. Priėjus jau prie pat namų, jam širdis ėmė smarkiai plakti ir norėjosi verkti. Sustojęs ir pagalvojo: "O gal tikrai verčiau sugrįžti?"

Išgirsta švilpimą. Ogi jo trys draugai, iškišę galvas iš už artimiausio sandėliuko, ženklais jam rodo, kad grįžtų atgalios.

“Ne, ne. Kas bus — tai bus!” — dar sykį jis pasiryžta. Palipėjęs kelis laiptukus į priebutį, jis padaro kryžiaus ženklą ir paspaudžia durų skambutį. “Dieve, apgink mane, kad ta piktoji moteris manęs nemuštų!” Vos tik jam spėjus pasimelsti, durys atsidarė. Tomą pasitiko senas senukas ir pro storus akinius pažvelgė į jį.

— Aš išdaužiau langą. Atėjau atsiprašyti. Aš netyčia — prataria vaikas. Jo lūpos virpa iš baimės, o sieloje jis džiaugiasi, kad mato senuką, o ne piktąją namų šeimininkę.

— Tai tu išdaužei?! Gerai, kad prisipažįsti. Įeik vidun, — pasakė senelis. Tomas įėjo į kambarį. O čia ir pasigirdo piktas balsas. Fotely sėdėjo sena ponija. Ji rankoje laikė Vito sviedinį. Pamačiusi Tomą, tuojau atsistojo ir, prikišusi prie jo veido sviedinį, ėmė šaukti:

— Nenaudėli! Išdykėli! Užuot mokėsis, tu langus kitiems daužai! Užmokėk už mūsų langą, nes kitaip įduosiu tave policijai.

Išsigando Tomas ir pravirko, vis tą patį kartodamas:

— Aš atsiprašau. Aš netyčia... Aš atsiprašau!...

— Nesibark, Marele, nesibark. Juk jis pats savo noru atėjo. Tik sėskis. Nurimk — viskas bus gerai, — šoka senukas savo žmoną raminti, sodindamas ją į fotelį.

— O kas užmokės už stiklą? Kas?! — kad ir kiek tyliau, bet vis dar tebešūkavo piktoji senutė.

Išganinga mintis staiga dingtelėjo Tomo galvelėje, ir jis, išdrąsinęs, paklausė:

— O gal sutiktumėt, kad aš už langą koku nors būdu atidirbčiau? Prie jūsų namų galybė lapų. Grįždamas iš mokyklos, aš juos sugrėbčiau. Pasižadu grėbti lapus, kol medžiai visus juos numes. Ar mano pasiūlymą priimat?

Senelis meiliai šypsojosi. Piktoji senutė liovėsi šūkavusi ir jau ramiau tarė:

— Čia tai jau gerai. Manau, susitarsim. Toks lango stiklas kainuoja penki doleriai. Jei grėbsi lapus, kiek jų bus — užsimokėsi. Mudu seni — nebepajėgiam, vaikų neturim. Še, neškis sviedinį ir nebežaisk daugiau prie mūsų namų, — pasakė ji ir padavė Tomui.

— Ačiū, ponia, už sviedinuką. Rytoj, po pamokų, atbėgsiu lapų grėbti, — tarė pradžiugęs berniukas ir, atsisveikinęs, žengė pro duris. Jį išlydėjo senelis iki priebučio ir, privėręs duris, kad senutė negirdėtų, suramino Tomą ir meiliai paspaudė jo rankutę.

— Ačiū! — sušuko berniukas ir linksmas pasileido bėgti, kur buvo pasislėpę trys jo draugai.

Gražino Vitui jo sviedinį, ir visi nuėjo namo. Jo draugai stebėjosi, kad Tomas negavo į kailį, ir labai rimtai klausėsi jo pasakojimo. Visi trys, pagarbiai nustebę, žvelgė į savo drąsų draugą. Vitui netgi atėjo mintis, kad ir jam reiktų tapti tokiu pat sąžiningu berniuku, kaip Tomas.

Priebuty vis dar tebestovėjo senukas. Jis patenkintas mąstė, kad ir šiais laikais yra padorių vaikų — tikrai yra!...

Parbėgęs namo, Tomukas viską papasakojo savo tėveliams. Jie džiaugėsi ir gyrė sūnų, kad atsiprašė senukų ir kad prisipažino langą išdaužęs, ir pagaliau — kad pasiryžo už padarytą nuostolį darbu atsilyginti. Tačiau kiek pabarė jį, kad prie šventimų namų žaidė ir triukšmavo.

Ruduo buvo ilgas. Lapai nuo medžių krito ir krito. Prie senukų namų augo trys didžiuliai medžiai, tai jie priberdavo daugybę lapų. Kasdien, pamokoms pasibaigus, Tomas atbėgdavo ir grėbdavo lapus. Sudėdavo juos į didelius krepšius ir nunešdavo

supilti į šiukšlių statines. Taip jis triūsė kasdien. Žinoma, nusibodo berniukui toks darbas, nes galo niekaip nesimātė: vis buvo ir buvo tų lapų. Senukas dažnai jį prakalbindavo. O vieną kartą ir dolerį Tomukui į kišenę išspraudė, dar pagirdamas jį. Draugai kartais Tomą pašiepdavo, pasijuokdavo iš jo uolumo. Tačiau minityse stebėjosi juo. O šis vis kantriai dirbo.

Pagaliau medžiai numetė visus lapus. Šiandien jau paskutinė Tomo darbo diena! Jis apvalo, apgrėbsto aplinkui ir, pabaigęs darbą, pasibeldžia į senukų duris. Jas atidaro senutė. O ir senukas čia pat.

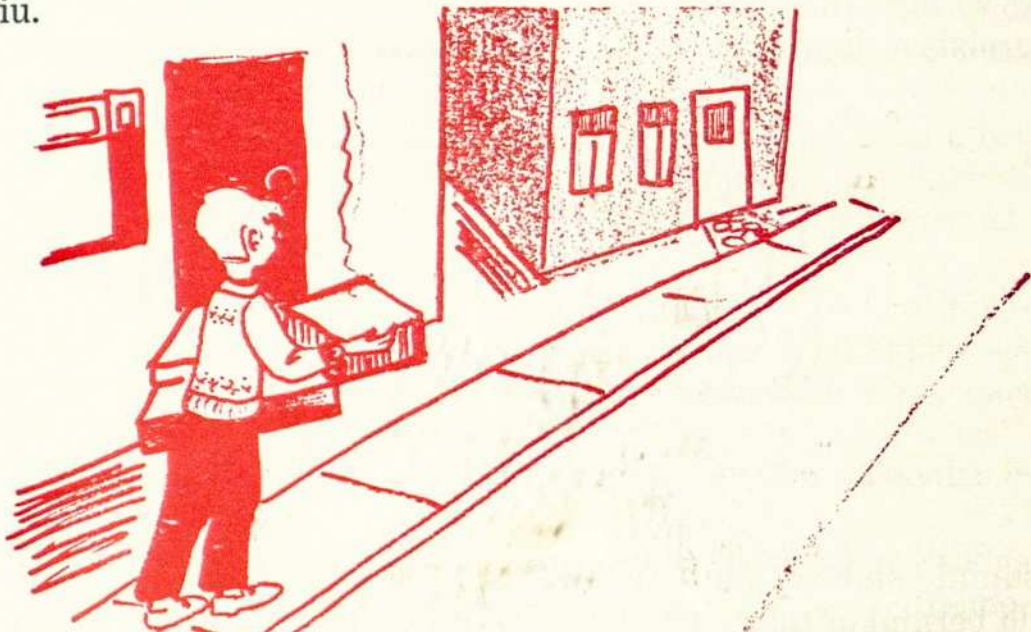
— Įeik, Tomuk, — meiliai jis kviečiamas vidun. Tomas įeina ir linksmai praneša:

— Jau lapų nebėra! Visur aplinkui išvaliau, o krepšį ir grėblį padėjau į vietą.

— Sėskis, vaikeli, — pasodina jį senukas fotelin. Senutė tuo tarpu išėjo į kitą kambarį. Bet tuoj pat grįžo ir padavė jam didelę dėžę, sakydama:

— Parnešk mano kepto pyrago. Tai tau priedas prie gerai atlikto darbo. Ir va: dar pridedu dolerį. Be to, kviečiu tavo tėvelius ir tavo sekmadienį pietų. Noriu susipažinti su tais, kurie užaugino tokį gerą sūnų. Ir žinok, vaikeli, kad jau idėjai mums naują stiklą.

Tomukas jautėsi labai laimingas. Padėkojo senukams ir linksmas nubėgo namo, kur vakare visa šeima vaišinosi senutės keptu pyragu. Berniukui širdyje buvo neapsakomai gera, nes jisai matė, kaip tėveliai jį myli ir didžiuojasi savo sąžiningu sūneliu.

Rimas, Algis ir Vitas tapo tikrais Tomo draugais. Vitas nebeišdrįsdavo užkabinėti jo, nei pajuokti. Jis kažkaip surimtėjo ir mandagesnis pasidarė. Gal ir jis, tasai išdykėlių karalius, susimąstys ir užaugs pavyzdingu žmogumi.

KOVA SU KŪKA

iš Monteiro Lobato knygos sulietuvino Rymantė Steponaitytė

Pajutus, kas jai atsitiko, Kūka baisiai supyko. Kad sustaugė — net visas kalnas sudrebėjo. Petriukas vos vos nepasileido bėgti.

— Stauk kiek tik nori! — atrėžė jai sasi. — Vandens lašelis nieko negirdi. Jis sau lašės, kad ir šimtą metų. Jis niekur neskuba ir nieko neturi geresnio veikti, kaip tik lašėti... lašėti... lašėti.

Raganai baisiai skaudėjo tas nuolatinis lašėjimas. Ji nė vienos savaitės taip neišlaikytų, o kur tau šimtą metų!

— Sustabdyk tą lašėjimą! — rėkė Kūka baisy balsu.

— Nustot? — nusijuokė sasi. — Mes dar tik pradėjom. Aš taip sutvarkiau, kad tas lašelis šimtą metų lašėtų, o po to šimto dar šimtą!

Kūka vėl pradėjo staugti kaip šimtas sužeistų šernų, bet nieko nepadėjo. Pagaliau nusiramino ir tarė:

— Nustokit su tuo lašu. Pasigailėkit vargšės senelės!

— Atsirado, vargšėlė! Pažįstam tave, Kūką, neapgausi. Nustosim tik tada, kai pasakysi, ką padarei su Riestanosyte.

— Aha, dabar žinau... — sukrankstė ragana.

— Jei žinai, tai berk. Jei nepasakysi, žinok, kad vandens lašelis turi daug kantrybės!

— Viską padarysiu, ką tik norit, tik nusukit šitą lašą nuo mano kaktos. Mane iš proto varo!

Sasi užsiriogolino ant varveklį ir nusuko vandens srovelę į kitą pusę. Kūka net atsidūso, jai taip gera pasidarė. Ji giliai atsikvėpė, truputį pailsėjo ir tarė:

— Aš tą mergaitę užbūriau ir burtus galiu sulaužyti tik tada, kai man pristatysit Jaros plauką. Kitaip neįmanoma.

— Gerai, atnešim, — pažadėjo sasi, imdamas Petriuką už rankos. — Bet, kai grįšim, turėsi burtus panaikinti, arba paliksiu tą lašelį lašėti ne šimtą metų, o šimtą tūkstančių metų, girdi?..

— Naktį, kai mėnulis šviečia, — pradėjo Petriukui aiškinti sasi, — Jara, vandenų karalaitė, pasirodo ant akmenų prie krioklio, kur dabar einam. Gal šianakt ją užtiksim, šukuojant savo puikius žalsvus plaukus auksinėm šukom.

— Girdėjau, kad ji labai pavojinga, — sušnabždėjo Petriukas. — Kodėl?

— Jara yra graži kaip undinė, bet jos grožis toks skaudus vyrų akims, kad juos apakina ir nugramzdina į vandenų gelmes. Tad, turėsi daryti visa, ką tau sakysiu. O jei ne, tai papasakosiu tau kaip vieną kartą buvo toks Dona Bentos anūkas...

Petriukas prižadėjo sasi klausyti. Pagaliau jie priėjo prie didžiulio krioklio. Sasi Petriuką patupdė už didelio akmens ir liepė ten pasilikti.

— Jei iš čia pajudėsi, bus blogai. Gali apakti, — pagrąsino ir, šokinėdamas nuo akmens ant akmens, jis pradingo paparčių krūmuose.

Palikęs vienas, Petriukas pradėjo gailėtis, kad prižadėjo nežiūrėti į Jarą. Jis jau matė Kurupirą ir Kūką, tai kodėl Jaros negali pamatyti... Jis galėtų tik viena akim į ją pažiūrėti — tada tik viena akis apaktų. O vien tik tas malonumas galėtų visiems papasakoti, kad Jarą matė tikrai vertas vienos akies!

Nebegalėdamas daugiau atsispirti, Petriukas pasekė sasi, šokinėdamas nuo vieno akmens ant kito. Staiga — jis sustojo lyg žaibo pritrenktas. Visai netoli ant akmens sėdėjo nepaprasto grožio būtybė.

Jara palengva šukavo savo plaukus, žalius kaip jūrą, žiūrėdama į vandenų veidrodį. Aplink ją, šv. Jono vabaliukai siuvo auksinius ratus. Tai buvo gyva karalaitės karūna.

Svaigimas, kuris apima visus mirtinguosius išvydus Jara, pradėjo apimti ir Petriuką. Jis užmiršo savo planą žiūrėti tik viena akim. Žiūrėjo abiem, labai išplėstom ir, jei būtų turėjęs šimtą akių, būtų žiūrėjęs visu šimtu.

Sasi, vikriai slapstydamasis, prisėlino prie Vandenų Motinos. Prilindęs visai arti, švyst, šoktelėjo kaip katinas ir, capt, pagriebė vieną Jaros plauką. Persigandus, Jara šoko į vandenį ir pasinėrė.

Nieko nelaukdamas, sasi grįžo prie akmens, kur buvo palikęs Petriuką. Tas stovėjo apstulbęs ir tebežiūrėjo išplėstomis akimis.

— Kvaily! — sušuko sasi. — Kodėl manęs nepaklausei?

Jis pagriebė saują čia pat augančių lapų ir patrynė berniuko akis.

— Negalėjau atsispirti, — tyliai tarė žadą atgavęs berniuką.

kas. — Ji buvo tokia graži, tokia graži... Nieks man nerūpėjo, nei apakimas, nei niekas...

— Reikėjo pagalvot apie vargšę Doną Bentą ir apie Riestanosytę, — barė ji sasi. — Jos tau tokios geros ir taip tave myli! Nors aš ir paprastas sasi, bet, atrodo, turiu daugiau proto, negu tu!

Petriukas turėjo pripažinti, kad sasi tiesą sako.

Kai jie sugrįžo prie Kūkos, rado ją baisiai besišypsančią. Pamačius abu gudruolius, ji sušuko:

— Ar sugrįžot? O kur Jaros plaukas?

— Va, turim, — parodė sasi.

Kūka ėmė spardyti šniūrų kamuolį, bandydama išsilaisvinti. Negalėdama ištrūkti, pradėjo net putoti iš pykčio. Mat, ta visa istorija apie Jaros plauką buvo tik apgavystė. Kūka buvo tikra, kad ir sasi ir Petriukas pasiduos Jaros burtams.

— Bet Jaros plauko neužtenka, reikia dar Kurupiros lazdelės, — vėl bandė apgaudinėti Kūka.

— Gera, atnešim ir ją, — atkirto užsispyręs sasi.

Matydama, kad nieko nebus, Kūka sudejavo ir tarė:

— Sveikinu. Atradot prieš mane vienintelį ginklą — šį nememtą vandens lašelį. Padarysiu ko norit. Atbursiu mergaitę. Grįžkit į ūkį ir netoli vandens puodynės rasit mėlyną gėlę. Nuskinkit jos lapelius ir išsklaidykite vėjuje. Tada Riestanosytė, kurią paverčiau į akmenį, vėl atgis.

— Ar tikrai taip yra? — paklausė Petriukas. — O gal čia kita apgaulė?

— Ne, ne. Jūs laimėjot. Eikit į ūkį ir taip padarykit. Tada sugrįžę, mane išlaisvinkit. Nuo šios dienos neliesiu nieko iš Dona Bentos ūkio!

Jau aušo, kai abu didvyriai grįžo į Petriuko senelės ūkį. Dona Benta atsikėlus iš lovos paklausė:

— Kur Riestanosytė?

— Tuoju atvesiu, — atsakė Petriukas, — dar nežinodamas, ar pasiseks ją atburti, ar ne.

Jis nubėgo prie vandens puodynės ir, tikrai, rado keistą mėlyną gėlę. Nuskabęs lapelius, paleido į vėją. Ir staiga, akmuo, kurio niekas ligi šiol nepastebėjo, pradėjo augti, didėti, kol pasida-

rė panašus į mergaitę. Riestanosytė atgijo ir pribėgo prie Petriuko ir Dona Bentos.

Tai buvo džiaugsmo! Dona Benta ir Teta Anastazija pradėjo verkti — šį kartą iš džiaugsmo.

— Kur tu buvai pradingus? — pro ašaras klausė Dona Benta.

— Mes su Emilija žaidėm ten po medžiu. Iš kažinkur atsirado tokia senutė su mėlyna gėle. Jos labai bijojau, bet visvien pasisveikinau.

— Noriu tau padovanoti gražią gėlę, — tarė ji, padavė gėlę ir — dingo.

— Kai pauosčiau tą gėlę, — vėl kalbėjo Riestanosytė, — pasijutau labai keistai. Taip sustingau, kad negalėjau pajudėti. Bet dabar vėl esu laisva!

Dabar Dona Benta suprato, kad Petriukas tik norėdamas ją nuraminti pasakė žinąs, kur Riestanosytė yra.

— Matau, Petriuk, kad tu tikras didvyris. Tavo žygį galima ir knygoje aprašyti! Tu turėjai nepaprastą nuotykių, kaip joks kitas tavo amžiaus berniukas.

— Ne aš vienas Riestanosytę išvadavau, — kukliai atsakė Petriukas. — Jei ne sasi...

Visi apsidairė — kur sasi?... Išieškojo visus namus, bet nė pėdsakos nerado.

— Kaip jis galėjo pradingti su manim neatsisveikinęs? — nusiiminė Riestanosytė.

Bet naktį, eidama gulti, pamatė ant savo lovelės pagalvės — neužmirštuolių puokštę. O neužmirštuolės reiškia: "Neužmiršk manęs".

— Sasi sugalvojo gražiausią atsisveikinimą, — nusprendė mergaitė.

MŪSŲ KŪRYBA

PRIE UPELIO

Paveiksle du berniukai stovi ant tiltelio, kuris pertiestas per upelį, ir žiūri į vandenį. Tiltelis yra medinis. Jau vakaras, saulė leidžiasi, nėra vėjo ir šilta, nes abu berniukai lengvai apsirengę: tik su marškinukais, trumpom kelnaitėm ir basi. Prie upelio matyti aukštas medis, krūmai. Toliau, už geltono lauko, tarp medžių prisiglaudęs namas — ūkininko sodyba. Nuo upelio į namus vingiuotas takelis, kuriuo berniukai grįš pas tėvus.

Laura Čerkeliūnaitė, VI sk.

Maironio šešt. mokykla

Brooklyn, N. Y.

Dienos metu atbėgo du broliukai geltonplaukiai prie upelio. Užlipo ant seno medinio tilto ir žiūrėjo į upelį. Upelis buvo mėlynas kaip dangus, ir saulės spinduliai atspindėjo vandenyje, aprengdami jį deimantiniais karoliais.

Upelis buvo toks skaidrus, kad žiūrėdamas į jį, galėjai pamatyti plaukiančią žuvytę ir, jei nebūtų gilų, matytum net akmenuotą dugną.

Krantai apaugę žolėmis ir medžiais. Aukštai danguje saulutė šildo ir šilti vėjai pučia, o upelis pamažu tekėjo nuo kalnų į jūrą.

Broliukai, žiūrėdami į visą tą grožį, galvojo apie savo tėvų kraštą Lietuvą. Ar ten upeliai taip laisvai teka? Ar ten yra tokių gražių vaizdų? O gal ten dar gražesni vaizdai? Kažin, kaip ten yra?...

Danutė Saldaitytė, VI sk.

Maironio šešt. mokykla

Brooklyn, N. Y.

O kaip smagu būti prie upelio, kai saulutė leidžias! Matosi žuvytės ir visi upelio gyvūneliai. Smagu žiūrėti į linksmą tekantį vandenėlį ir į spalvuotus akmenėlius. Visi berniukai susirenka žuvauti, o mergytės renka akmenėlius. Vasarą smagu maudytis vandenėly arba braidyti šaltam upely. Ir aš norėčiau būti ant to tiltelio, kaip tie du berniukai paveiksle.

Vida Šlapelytė, VI sk.

Maironio šešt. mokykla

Brooklyn, N. Y.

MANO VASAROS ATOSTOGOS

Šias atostogas aš pradėjau ilga kelione. Mūsų tautinių šokių grupė "Gyvataras" važiavo į Čikagą, į tautinių šokių šventę. Čikagoje greitai ir įdomiai praėjo laikas. Už kelių savaitių mūsų šeima išvažiavo prie Huron ežero porai savaitių. Ten vanduo buvo labai švarus, šiltas ir smagus. Saulė prie ežero gerai kaitino. Grįžom pailsėję ir įdege. Dabar reikia laukti, kol vėl išvažiuosiu su draugėmis.

Buvo labai smagi ir įdomi savaitė prie Erie ežero. Ten kelias naktis miegojom palapinėje. Daug kartų ėjom maudytis — su rūbais. Buvom išsinomavusios laivą ir laimingai paplaukinėjom, nes vanduo buvo banguotas. Bemiegant, mane uodai apkandžiojo. Kartais, atsibusdavau su draugės alkūne burnoj!

Gaila, kad atostogos buvo tokios trumpos — bet linksma!

*Virginija Stukatė, IX sk.
Hamiltono šešt. mokyk.*

KATINS AR KATYTĖ?

Graži tu mano	Žaidi, voliojies,
brangi katyte,	ir laki pieną,
tu raudonplaukė,	naktį dainuoji,
tu mažulytė.	o miegi dieną.

O tu gražioji,
mano katyte —
atsiprašau, Mike,
tu esi katins —
o ne katytė!

*Rūta Mingelaitė
Chicago, Ill.*

PASAKA APIE MEŠKĄ IR MUSE

Buvo meška ir atskrido musė. Meška sako musei: "Einam lenktynių!" Kadangi musė buvo tokia maža, ji pirma pradėjo. Ir musė laimėjo. Meška sako: "Kodėl tu laimėjai?" "Nes aš turiu daugiau kojų!" atsakė musė.

*Gediminas Rygelis, 8 m.
Monroe, Connecticut*

1968 "EGLUTĖS" TURINYS

	nr.	psl.		nr.	psl.
Eilėraščiai					
Brazdžionis, B. — <i>Pasaka</i>	1	21	Mašiotas, P. — <i>Gudrus knygnešys</i>	8	7
Imsrys, P. — <i>Prisimenu tėviškėlę</i>	9	13	<i>Kaziukas — knygnešys</i>	2	4
Jotvingytė, R. — <i>Audra</i>	8	21	Polikaitienė, P. — <i>Apie Pušelės norus</i>	1	19
<i>Mano tėtis</i>	6	21	Pušelė — <i>Lapams krintant</i>	9	14
Kazanavičienė, A. — <i>Žiema</i>	1	5	<i>Lašiuko kelionė</i>	2	10
Linutė — <i>Ko Puputis užsinorėjo</i>	3	16	<i>Pilkio kelionė</i>	4	4
<i>Velykos</i>	4	3	Raslavičienė, R. — <i>Kunigaikštienė</i>		
<i>Senelis ir senutė</i>	10	16	<i>Birutė</i>	9	4
Minelga, J. — <i>Atostogaujant</i>	6	28	Saudargienė, A. — <i>Medinukai</i>	3	10
<i>Kalėdų naktį</i>	10	3	<i>Tėsinys</i>	4	24
<i>Laisvės aidai</i>	2	8	<i>Tėsinys</i>	5	17
Narūnė, J. — <i>Šventė</i>	7	9	<i>Tėsinys</i>	6	21
Ponas Kapišonas — <i>Algio-Palgio seserys</i>	3	8	Slėnys, J. — <i>Kvailas barzdočius</i>	8	3
<i>Kas parašė man laiškutį?</i>	8	13	Smaižienė, V. — <i>Pasaka apie kalvio</i>		
<i>Kiškių pyragai</i>	2	3	<i>mokinį</i>	5	21
Slėnys, J. — <i>Kas norėtų ružavą</i>			<i>Vaistai nuo slogos</i>	10	7
<i>dramblį?</i>	1	16	Tomarienė, S. — <i>Trys vargšeliai be</i>		
<i>Mėnulis ir vėjas</i>	3	15	<i>namų</i>	3	3
<i>Pasakų namelis</i>	5	20	Tosė, E. — <i>Ką tik Vytenis ir tėvelis</i>		
Smaižienė, V. — <i>Laumių lopšinė</i>	6	6	<i>žinojo</i>	10	13
Vėjas, O. — <i>Šoka rudenėlis</i>	8	6	<i>Pasaka apie septynias kates</i>	7	10
Vytė Nemunėlis — <i>Mamytė</i>	5	3	Vaišnienė, E. — <i>Gaučo</i>	4	10
<i>Pilypukas</i>	1	10	Wilde, O. — <i>Nedraugiškas milžinas</i>	6	11
<i>Trys pieštukai</i>	7	3	Sasi pasakos		
Žitkevičius, L. — <i>Saulutės veidrodėlis</i>	2	29	iš M. Lobato knygos		
<i>Mamytei (daina)</i>	5	25	<i>šilietuvino R. Steponaitytė</i>		
Pasakos ir pasakojimai			<i>Dėdė Barnabė</i>	1	6
Aida — <i>Kur Kalėdos nuėjo</i>	1	3	<i>Džiunglėse</i>	6	3
Augienė, D. — <i>Žvynas pypkė</i>	2	25	<i>Kova su Kūka</i>	10	23
Ažuolas, B. — <i>Keistuolis</i>	1	11	<i>Kurupira</i>	7	17
Beržienė, A. — <i>Savanoriais išėjo</i>			<i>Pavojai</i>	5	7
<i>3 broliai</i>	9	9	<i>Petriukas pagauna sasi</i>	2	15
Butkienė, N. — <i>Rudis</i>	6	18	<i>Sasyne</i>	4	10
Frankienė, V. — <i>Lakštingala ir vyturis</i>	5	10	<i>Snaudulys</i>	3	12
<i>Sąžiningas Tomukas</i>	9	19	<i>Sugrįžimas ir nauja kelionė</i>	9	24
<i>Tėsinys</i>	10	18	<i>Vidunaktis</i>	8	14
Gudeliene, L. — <i>Kaip Bukis laimės</i>			Pupučio nuotykių		
<i>ieškojo</i>	4	20	Linutė		
<i>Kūčių vakaras Lietuvoje</i>	10	4	<i>Ką Puputis prigalvojo</i>	8	10
<i>Netikėti svečiai</i>	7	4	<i>Pupučio nauji draugai</i>	4	8
Jūreivis, A. — <i>Gražuolis</i>	2	18	<i>Pupučio pasaka</i>	1	14
Kižienė, A. — <i>Vištų ginčas</i>	1	22	<i>Pupučio pasivaikščiojimas</i>	9	22

	nr.	psl.
<i>Pupučio puokštė</i>	5	4
<i>Pupučio reikalai</i>	2	19
<i>Puputis — aitvaras</i>	7	15

Tautosaka

<i>Daržovių mišlės</i>	6	10
<i>Ištark labai greitai</i>	1	13
<i>Minklės</i>	1	32
<i>Mišlė</i>	7	13
<i>Mišlės</i>	4	18
<i>Padarė žvirblis saldų alutį</i>	6	16
<i>Paukštukas ir medžio šakelė</i>	3	22
<i>Saulytė</i>	6	14
<i>Žvirblis gudruolis</i>	1	27

Padavimai

<i>Kaip Bohra panaikino tamsą</i>	3	8
<i>Zinkutė, R.</i>		
<i>Kaip naktis atsirado</i>	7	19
<i>Brazilijos legenda</i>		

Vaidinimas

<i>Kalėdų rytas — Alė Rūta</i>	8	23
--------------------------------	---	----

“Eglutės” šventė

<i>Konkurso paskelbimas</i>	4	32
<i>Konkurso laimėtojai</i>	7	24
<i>Šeštoji “Eglutės” šventė</i>	7	24

Ar žinai?...

3-20; 8-12.

Galvosūkiai

1-32; 3-31; 4-19; 6-15; 7-14; 8-32; 9-21; 10-12.

Truputį pagalvok

1-26; 2-30; 4-18; 5-32; 7-31; 8-22.

Pas skaitytojus

3-25; 3-31; 5-31; 6-29; 7-23; 9-32.

Laiškų dėžutė

5-29.

Laiškai Pupučiui

2-31; 3-30; 4-27; 5-30; 6-32; 8-31; 10-32.

Šypsniukai

3-32; 7-32; 8-20.

Mūsų kūryba

Eilėraščiai ir dainos

<i>Bildušaitė, I. — Kalėdų naktis</i>	1	31
<i>Matukaitė, V. — Skruzdėlės</i>	3	26
<i>Mingelaitė, R. — Katins ar katytė?</i>	10	29
<i>Užubalytė, D. — Kiškis</i>	8	30

Pasakos

<i>Adomaitytė, L. — Laimutės sapnas</i>	8	28
<i>Avižonytė, V. — Lašinys</i>	3	27
<i>Cibas, S. — Ruduo?</i>	1	30
<i>Čerkeliūnaitė, L. — Prie upelio</i>	10	28
<i>Dačytė, M. — Vasario 16-toji</i>	4	30
<i>Girniūtė, J. — Jei būčiau liet. mokyk.</i>		

vedėja 3 28

Pirmasis sniegas 6 30

Ivaškaitė, R. — Paukščiukas 6 31

Petriukas zuikutis 5 27

Puputis skuba 3 26

Lelevaitė, R. — “Vaidilutė” 8 30

Matukaitė, V. — Ko Jonukas norėjo

Kodėl aš noriu Lietuvai laisvės 4 30

Miliauskaitė, B. — Per skausmus į

garbę 3 28

Pemkus, A. Zuikelio kelionė į Lietuvą 4 28

Raulinaitytė, J. — Paukštelis keliau-

ninkas 8 30

Rygelis, G. — Pasaka apie mešką ir

musę 10 29

Saldaitytė, D. — Prie upelio 10 28

Stukaitė, V. — Mano vasaros atostogos 10 29

Šlapelytė, V. — Prie upelio 10 28

Vasario 16-toji Detroito “Aušros”

mokykloje: 5 26

Duoba, A.

Juškaitė, R. Pranėnaitė, V.

Kalvėnaitė, D. Račiukaitis, J.

Kalvėnas, R. Sirutyte, G.

Marčišauskas, J. Vasiliauskas, P.

“Eglutės” konkurso dalyviai

<i>Ambraziejus, A.</i>	7	26
<i>Bakanaitė, D.</i>	9	30
<i>Girnius, T.</i>	9	30
<i>Girniūtė, J.</i>	7	29
<i>Lipčius, L.</i>	9	31

PUPUČIO LAIŠKŲ DĖŽUTĖ

LABAS PUPUTI,

Pas mus Portlande jau sninga, o kaip pas tave? Dar vakar mes grėbėme lapus ir juose voliojomės. Paskui mes juos uždegėme ir bėginėjome per dūmus. Buvo tikras smagumynas! Gaila, kad tavęs nebuvo. Kie-me lesa daug paukščiukų: žvirbliukų, strazdelių, ir paukštelių angliškai vadinamų "shrikes". Gal tu žinai, kaip jie vadinasi lietuviškai?

Puputi, ar tu gauni Eglutę? Spalių mėnesio numeryje man labiausia patiko tavo pasakėlė ir Laimutės Adomaitytės sapnas. Ar tu eini į mokyklą? Aš jau pirmame skyriuje. Aš labai mėgstu mokyklą.

Aš labai norėčiau, kad tu mane aplankytum per Kalėdas arba per Velykas. Mano močiutė ir pussėsėrė rašė, kad jos gal atvažiuos Velykoms. Jos gyvena Lietuvoje.

Puputi, ar tavo uodegytė daug pa-ilgėjo? Ar tu turi broliukų ir sesyčių, ar tu irgi vienas kaip ir aš? Aš turiu pelytę, vardu Puputė. Ji man sakė, kad ji nori užaugus ištekėti už tavęs arba būti tavo sesutė. Kada yra tavo gimtadienis ir kiek tu metų būsi? Ar tu šventi vardadienį ir kada? Kokius žaisliukus tu turi? Ką tu veiki sek-madieniais? Aš važiuoju bažnytėlėn, o paskui važiuoju prie Atlanto. Man labai patinka bėgioti uolomis ir

žiūrėti į bangas, žuvėdras ir praplaukiančius laivus. Ar tu žinai, kad ki-toj pusėj Atlanto yra Lietuva? Ar tau sunku sulaukti Kalėdų? Man tai nepaprastai sunku.

Tavo draugė,

Gajutė Valiuškytė,
6 m.

Mielas Puputi,

Aš studijuoju mėnulį ir žvaigždes ir aš du tikrus dalykus, gavau, kai man suėjo šeši metai. Aš gavau teleskopą ir gitarą. Per savo gimtadienį grojau gitara. Man suėjo šeši metai spalio mėnesio 21 dieną. Man labai patinka mano tėtė ir Vaiva ir mama. Lapkričio 1 dieną mes nuėjome vėlai vakare į parką ir pametėm raktą.

Man tu labai patinki. Visos pasakos man labai patinka apie Puputį.

Gintaras Vaišnys, 6 m.
Champaign, Illinois

Mielas Puputi,

Prieš dvi savaites aš su tėte išplaukėm laivu 3 mylias į jūrą žvejoti. Aš pagavau tris žuvis. Jos buvo bonitos — gan didelės. Viena buvo 2 pėdų, antra — pusantros, o trečia, apie 12 inčų. Aš labai mėgstu žuvauti ir jū-roj ir kalnų upeliuose. Ar tu, Puputi, mėgsti meškerioti?

Linus Palubinskas, 6 m.
Garden Grove, California